

Så flagar, då han skall till döden gå ut,
 Den ängslige mördarens sinne.
 Ack! så tar med brottet ett ryfsansvärdt slut,
 En hvar af hans öde det sinne!
 Ehur man sig slingrar och ökar sitt brott,
 Med hot emot oskulden, faller man blott
 Allt djupare i sitt elände.

En ny

tänkvärdig och uppbygglig

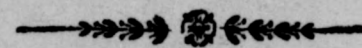
W i s a

om

den unge mördaren

Alexander Breitsfeldt

afrättad wid 19 års ålder

uti Stockholm ~~1842~~ 1843.

Apotekareson ifrån Sala stad,

Jag gaf mig ut uti handel.

Ej trodde jag då att i Aftonblad

Man skulle läsa min wandel.

Men många romaner jag tidigt läst,

Och högmodsandan i hjertat jäst;

Rätt mycket inom mig grodde.

Först war jag i Strengnäs uti en bod,

Der begynte jag redan att taga.

Till Stockholm min håg och mitt sinne stod,

Det måste jag nu beklaga.

Jag hade lärt både dans och spel,

Det blef mitt yrke och blef mitt fel,

I den lysande hufvudstaden.

Jag kom der i sällskap med mycket folk,

Jag spelte på många supeer.

Wißt kom det stundom i mjölken smolt,

När jag blef bjuden på theer;

En saken war den, jag hade ej mynt,

Men gerna jag önskade blifwa synt,

Af unga, dansande damer.

Jag gick på maskrader, jag swängde mig stort,
 Der jag trodde det kunde sig passa.
 Det tycktes som hade det varit förgjordt,
 Jag saknade mynt i min kassa.
 Jag tog hwad jag fann i en byrå, en gång,
 Men tiden för penningen war icke lång,
 Den flög ur min fattiga plånbok.

Då bodde i Stockholm en ung Musikant,
 En yngling så from och beskedlig.
 Med honom jag gjorde mig listigt bekant,
 Fast han war så stilla och sedlig.
 Han hade bekommit från landet ett arf,
 Och som han ej war, såsom jag, en slarf,
 Jag såg att han penningar hade.

På Kungsholmen lärde jag känna också
 En yngling, som wänskap mig wiste:
 Jag redan begynte att grubbla uppå
 Allt godt, som man jemt mig bewiste.
 Af Rumstedt på Kungsholmen bad jag att få
 Till låns blott en puffert och laddade då
 Det lilla, försåtliga wapnet.

Till ynglingen Carlsson, som jag kallat wän,
 Jag wände mitt mordiska sinne.
 Jag wiste att penningar ägde han än,
 Och kläder — det war i mitt minne.

Hos honom en summa wäl stod till att få,
 Så tänkte jag ofta, men kunde ej då
 Den arme förkunna att lefwa.

I regniga natten, med pufferten gömd,
 Jag smög till den ensliga gatan,
 Der ynglingen bodde, i ensamhet glömd,
 Ej frestad, som jag, utaf Satan.
 En nyckel till porten jag stulit förut,
 Och lätt smög jag in genom porten till slut
 Och upp i det ensliga rummet.

Han låg i sin säng, utan aning om död,
 Sött slumrande, roligt och sakta.
 Jag tänkte allenast på penningen snöd,
 Ej annat jag gitte att afka.
 Jag satte mitt wapen mot hufvudet tätt,
 Och lofjade skottet så säkert och rätt
 Midt uti den slumrandes hjerna.

Ej waknade någon wid knallen likwäl,
 En alla de sofwö i huset.
 Jag gladdes att mordet mig lyckats så wäl,
 Och eld jag upptände i ljuset.
 Jag spisade hwad hos den döde jag fann,
 Sen tog jag af kläder, så mycket jag hann,
 Och smög mig så tyst mina färde.

Den mördades kläder jag klädde uppå,
 För gerningen icke jag ryste.
 Och följande morgon jag dristigt sågs gå
 Hwarhelst uti staden mig lyfte.
 Jag sålde den mördades saker och fick
 Ett mynt uti fickan, och dermed jag gick
 Att dricka schocklad på Bazaren.

Men ack! i mitt spår dock Polisen sig smög,
 Jag blef af dess tjenare gripen.
 Då hastigt den tanken igenom mig flög,
 Att, fastän jag sjelf blifwit knipen,
 En annan jag skulle, med lögner och swel,
 Beskylla i stället, och drifwa min lef
 Med Ofkulden, Rätten, Polisen.

På Rumstedt, som wisat mig wänskap förut,
 Beslöt jag min gerning att skylla.
 Beslutet blef verkställdt förutan allt prut;
 Jag wille min handling förghylla,
 Jag sade: att jag war af Rumstedt förledd,
 Af honom med laddade wapnet försedd,
 Af honom till gerningen tubbad.

Wäl blef jag af wälwise Rätten ej trodd,
 Jag skyldes af Weser att ljuga.
 Men jag war till samwet och hjerta beskodd
 Med jern, som man ej kunde truga.

Jag lät till ett endaste sannings ord
 Ej twinga min tunga, ej sänkte till jord
 Af blygsel mitt dristiga öga.

Men såfängt jag ljög, och jag talte och skref,
 För Domarn till slut det ej hjälpte.
 Hur han det till sist med sin lagbok bedref,
 Min twetalan war den mig stjelpste.
 Jag dömdes till döden för mordet ändå,
 Och hela min list icke kunde förslå
 Att mig ifrån dödsdomen frälsa.

Då sökte jag Nåd uppå alla de sätt,
 Som låta i Sverige sig tänka.
 Jag gick upp till Kungs, och jag ropte på rätt,
 Jag tiggde att lifwet mig skänka.
 Men fast jag war ung, så blef swaret jag fick,
 En utgammal bofs war hela mitt skick,
 Och ingen förskoning att hoppas.

Jag måste deran, fast jag sträfwar emot,
 Och lönen, den stränga, bekomma!
 Mig möter nu döden, så blodig, med hot,
 I ungdomens tidiga blomma.
 Mitt hufwud af bödeln skall huggas utaf,
 Och kroppen skall finna sin ömkliga graf
 I galgbackens ruffiga sköte.